

EL MILLOR AMIC

IL·LUSTRACIONS D'ENRIC J. ABAD

LHOME estava molt excitat. Era d'aquells temperaments que proven de dominar-se, però encara hi perdia, perquè la pressió interior el tenia vibràtil com una campana feinerà.

—Jo no somio ni pateixo allucinacions —deia—. Veig una cosa i me la crec si la puc tocar. Si no, la poso en quarantena.

—Però vós dieu que vau topar-hi...

—I tant! Va venir de poc que no em fa caure. Jo caminava mig ajupit, furgant amb el bastó els llocs on podia haver-hi bolets. Hi ha qui diu que els boletaires som cerebrals, imaginatius. Jo dic que hi ha de tot... En el meu cas, puc assegurar que mai no he estirat més el seny que la màniga. De cop, vaig topar amb algú, i sortí del bastó, perquè d'altra manera hauria fet el paper de les quatre grapes. Alçò els ulls i em trobo amb aquell tipus, dret, rígid, immòbil com un armari de paret. Anava vestit d'aviador de grans altituds, amb aquella mena de granota lluent, de color de plata. «Un que ha anat de corcoll», vaig pensar de primera intenció.

—I què és el que us va sorprendre?

—Gairebé res: no tenia cara. A dins el casc, a través de la finestra translúcida, només una buidor total, il·luminada amb una llum fosforescent. La llum batejava, i, a cada batec, tota la figura creixia, per l'estil de les cadeneres quan estarrufen les plomes. Em vaig escarnar, la veritat. Sort que un pensa que a barallar-se sempre s'hi és a temps. Si no, li hauria ventat una bastonada *irreparable*. Jo (és bo de saber-ho), picó fort.

—Però ell no us molestava pas...

—No i sí. No diré que em fes por, però tampoc no em feia goig. De sobte, ell que em diu: «Bon dia i bona hora», i jo que li contesto: «Salut hi hagi!» Em vaig quedar glaçat, potser pel to metàl·lic de la seva veu, potser perquè em va parlar en un català de curiosa ressonància, qui sap si amb accent tortosí...

—I això què tenia d'estrany?

—Vós mateix! Heu vist mai cap català equipat com un tripulant de coets? No tirem per aquí, nosal-

tres... Atabalat, em vaig asseure en una pedra, i ell m'imità tot asseient-se a terra, calmós i matusser. Cedint a una inspiració momentània, vaig preguntar-li: «Per casualitat, no sou pas extraterrestre, vós? I ell em va respondre que sí, tan tranquil, i encara volgué saber si jo tenia res a objectar-hi. «Home», no —vaig replicar-li—, sóc demòcrata i de mena sociable.»

—I la cara? Ja li havia sortit?

—Ni de bon tros! Continuava amb les pampallugues de la seva fosforescència. A tall de tempteig, vaig oferir-li un cigarret i em digué que no fumava...

—Com volieu que fumés, amb el casc posat i sense boca, segons dieu?

—Precisament per veure com s'ho feia. La veu li sortia d'una reixeta col·locada a la part frontal del casc, i jo, a falta d'ulls davant meu per lligar conversa, clavava la mirada allí.

—No vau preguntar-li on havia après el català?

—Sí, i em digué que no en sabia un borrall. Va explicar-me que duia un artifici que traduïa els seus pensaments i els ampliava d'una manera sonora, fos quin fos l'idioma del seu interlocutor. A la inversa, l'aparell recollia les paraules de l'altre i les servia al seu enteniment clares i netes. «Tot automàtic?», vaig preguntar-li. «Tot», va respondre'm. Vaig allargar-li la mà amb ganes de felicitar-lo (encara no em sé avenir de la meua audàcia), però ell no correspongué. Fou una situació delicada, que per un moment va enfredorir l'entrevista. Sóc tan sensible a aquests detalls!

—Els deuen educar d'una altra manera.

—És la reflexió que vaig fer-me, i, per trencar la tibantor, vaig elogiar-li l'aparell lingüístic. «Es sumament pràctic. Uscansareu de vendre'n. Aquí hi teniu un bon mercat.» Ell no va mostrar cap interès i m'assegurà que les seves visites obeïen uns altres objectius.

—Bon punt a tocar. No vau preguntar-li què busquen, a la terra?

—Ho tenia a la punta de la llengua, però va semblar-me que calia esperar una mica, per tal de guardar les formes. Érem a frec de mig-

dia i queia una hora serena, amb tot el paisatge perfilat i amorosit pel sol. Jo em mirava el foraster i ell no sé què feia, ja que sense fesomia és difícil d'endevinar els sentiments dels altres. Vam callar durant una estona, i, al final, el vaig emprendre novament: «Ara que ja hi ha més franquesa, ¿em podrieu dir on teniu la cara?» «No en tinc, —em va contestar—. No tinc cap de les coses que a vosaltres us serveixen per a compondre la figura.»

—I doncs? Amb què omplia l'uniforme?

—Clavat! Vaig fer-li aquesta mateixa observació. Em va respondre que tot era tramoia, una manera aproximada d'adquirir aparença humana, per tal de no desvetllar massa curiositat. Anava ben lluny d'osques!

—Fa basarda, això...

—Sí. Sobtadament, em va venir una aprensió. «No m'encomanareu pas radiacions? Sóc pare de família i molt considerat a la casa on treballo.» Ell va riure, malament, perquè es veu que aquest extrem no l'han resolt. Em digué que no patís, que no em passaria res. Ales-

ENRIC ABAD 18

hores, amb més confiança, vaig fer-li la pregunta bàsica: «I com és que no us decidiu a baixar del tot? Molt voletejar, moltes llumetes, però d'aterratges pocs i sempre d'esquillentes. Què un passa?»

—Això el devia picar!
—No tant com sembla. «Jo bé he baixat —exclamà—. I en dir jo faig servir un terme relatiu. No sabeu quants som a dins d'aquesta funda, i, sobretot, no sabeu quants som a fora.»

—Ep! Això m'hauria esverat.
—I a mi també. Vaig tenir la sensació que em voltaven, i ell m'ho va conèixer. «Quiet, quiet!» cridà. I afegí: «Són maneres de dir, comparances desesperades. És com el concepte *baixar*, que depèn d'on estiguis enfilat o del lloc d'on vinguis. Per exemple, a vós no us passarà pel cap de baixar d'una atracció en marxa, com ara la vagoneta d'una muntanya russa...»

—Una atracció? Quin punt de vista més excitant! Seria bona que es tractés d'una fira còsmica!

—Sí, oi? A tant la volta interplanetària... Però a mi em faria l'efecte d'una enredada, estic segur que

la cosa ha de tenir més envergadura. Vaig portar la conversa cap als alienígens i ell em replicà que els americans (i una mica tots nosaltres) ho veiem tot a través de la baralla i de la invasió i que som uns subnormals malcriats i agressius. Afegí que el nom d'alienígens no lliga i que seria més adequat qualificar-los de sexòfors. «I ara! vaig dir-li—. Quin nom més poc orientador! Per què, sexòfors?» Es va irritar. «Per què, per què! —digué—. Sempre esteu igual! Apuntau'l ho i calla!» Em va tutejar per primera i última vegada, llicència de poca entitat si es té en compte la situació. En aquell moment, va aturar-se-li un tàbec a la reixeta i començà a manotejar per a esquivar-lo. Vaig dir-li que no li faria res, atès el gruix del casc i per falta de carn on fiblar. Em respongué que érem una colla de bruts, nosaltres, que teníem tota la geografia com un corral.

—Així, de mica en mica, s'anava descarant...

—Es veu que sí. Aleshores, vam sentir un tret, i al cap d'un instant es va presentar un pagès amb una escopeta de dos canons sota l'aixel·la. Duia un parell de perdius pengim-penjam i el seguia un gos petit i tronat, que era un manyoc de nervis. El pagès, en veure aquella figura, es devia quedar de pedra. Però va dissimular, i em demanà foc, tot mirant de reüll el meu, diguem-ne, company. El gos començà a lladrar i a fer salts de través al voltant del sexòfor, el qual es va aixecar i retrocedí a poc a poc, mentre deia amb una veu amable: «Quiso, gosset bufó... Qui és la fera de casa?» Però al final va perdre el comportament i ens digué que si no ens endúiem aquella bèstia lluny d'allí la desfaria a puntades de peu. Em va semblar que tremolava, però potser eren les contraccions i les dilatacions del seu sistema intern. El pagès digué que ens guardariem bé prou de maltractar-li el gos, i estic convençut que ja feia comptes a base d'una perdigonada vindicadora. El que pot la inconsciència Vaig demanar-li que agafés l'animal i el tingués a part, que en acabat ja li ho explicaria tot i li donaria una propina.

—I el sexòfor?

—Va dir que se li feia tard i que ens havia de deixar, amb gran recança de part seva. Se sentí un xiulet estrany, i en un alzar de la dreta va brillar una resplendor molt intensa. Va semblar-me que tot brunzia i l'herba s'inclinà pentinada per un vent càlid. «Us acompanyaré un tros», vaig dir al visitant. «Un tros, només», em va respondre. De tant en tant, es girava per veure si el pagès aguantava el gos.

—Veure amb què? No dieu que no tenia ulls?

—Es deuen espavilar amb altres peces. Us asseguro que no es perdia cap detall. Pel camí, vaig demanar-li si em voldria fer el favor de gravar-me un jeroglífic a la cantimplora, i s'excusà dient que no tenia temps, que ja tornaria un altre dia. De cop es deturà. «Un què heu dit?» «Un jeroglífic —que li repeteixo jo—. Com a record, perquè em creguin. Ja hi ha precedents...» Es va posar a riure (només el so, ja s'entén), i em digué que som una colla de sonats.

—Així mateix? Amb una expressió tan típica?

—Tal com ho conto. Reprengué la marxa, i jo estava neguitós pensant que se n'aniria sense deixar-

me cap penyora. «Si almenys em comunicéssiu un missatge!», vaig suplicar-li. S'aturà novament, i em va fer l'efecte que reflexionava. «D'acord —digué—, us en deixaré un: vigileu-vos la demografia! Deixeu-vos d'ortodòxies i de floritures morals. Ara esteu preocupats per la falta d'estatges i us afeixuga la recerca de pis. Però no sabeu el que és buscar planeta!» A mi, això la demografia, em va evocar fatalment el trasbals de la reproducció. Sense engaltar, sense pensar-ho gaire, vaig preguntar-li: «I vosaltres? Com us reproduïu?» «Com les calcomanies!», respongué. Però em sembla que era per enllestir, perquè tot seguit m'ordenà que m'aturés i va emprendre una correguda cap al bosc d'alzines. Abans de desaparèixer entre la vegetació, em va fer un gest que devia ser d'adéu, i, gairebé de seguida, els arbres es van estremir, el terra trontollà i un objecte volador va enlairar-se majestuosament amb l'aparat de sempre: llums de colors i un zumzeig especial. Va parar-se a uns doscents metres d'altitud, oscil·là com si es groxés i sortí disparat com una fletxa cap a la banda de Manresa.

—I no va passar res més?

—Home, Déu n'hi do! Vaig allargar quinze pessetes al pagès i no les va voler, ni va admetre explicacions. Estava enfadat, perquè deia que amb tantes anades i vingudes li espantàvem la caça. Afegí que l'any darrer, uns forasters com aquell li havien fet una crema da l'era i va dir que no trobava

bé que gent com jo els donéssim audència. Això és tot: poseu-hi la data i llestos.

—Però voleu que, a l'atestat, hi figuri el vostre nom i l'adreça? No us ho aconsello pas... En virtut del meu càrrec, sé que això us portarà molèsties. Al capdavant, el vostre testimoni no aporta res de nou als casos registrats fins ara...

—Que no? Quina poca vista! Es pot dir que hem fet un descobriment sensacional. De debò que no pesqueu l'ona?

—Que potser us referiu a l'aparell traductor?

—No, i això que l'aprecio. Es tracta d'una cosa més important: ara sé que tenen por dels gossos. Estic convençut que aquesta és la causa que no baixin més sovint!

—Es una teoria atractiva. Ara que ho dieu, hi caic. I no els críctico pas! A mi tampoc no em fan peça. Bé, vós mateix: firmeu aquí, poseu-hi la pòlissa corresponent i veurem què passa.

**PER
PERE
CALDERS**

